

at komme ind med nødhjælp, som gælder i så præcist definerede situationer som muligt, så man i FN's Sikkerhedsråd har svært ved, kan man sige, at gemme sig som Kina og andre, der måske kunne have lyst til det i den slags situationer.

Kl. 14:18

Formanden:
Ministeren.

Kl. 14:18

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Præcis det drøftede jeg i onsdags, var det vel, i New York med dem i FN, der er ansvarlige for ansvarligheden for at beskytte, og det er da helt givet, at vi belært af det her også skal se på det. Man kunne jo godt forestille sig, at vi udviklede et internationalt beredskab, som hr. Jørgen Poulsen var inde på, svarende til det, som vi efter tsunamien har lavet i EU-sammenhæng og i nordisk sammenhæng, så vi med det samme ved, hvad der skal trækkes på. Vi melder ind med beredskab: Vi kan levere det, vi kan levere det, vi kan levere det, og så kan FN sige: Det her er af et sådant omfang, at der skal gribes ind med det samme. Så kommer vi ikke i en situation, hvor alle tilmelder det samme, men man ved præcist, hvad man kan trække hvorfra.

Hvis man skulle udvide begrebet – og det vil jeg bestemt synes kunne være rimeligt, men vi skal bare være klar over, at mange vil være bange for det – skal vi arbejde med det, og der vil jeg godt bare lige sige, som Ed Lock siger, og jeg kan citere ham fra Le Monde, at det, vi prøver på med det begreb, er nu at få landene til at få tillid til begrebet, altså ikke at blive bange for, om man kommer ind og vælter regimet i ly af nødhjælp. Det, vi prøver, er at skabe tillid til begrebet, vi prøver ikke at få overskrifter, siger han. Det er der så nogle andre udenrigsministre der er faldet for, nemlig at få overskrifter.

Der er jeg enig med Lock, og jeg er også enig i, at vi nu må se på, om vi i FN kan lave det her modulsystem, som vi har prøvet at opbygge i EU, og om vi kan få nogle definitioner, som gør det lidt mere trygt også ved naturkatastroferne.

Kl. 14:20

Formanden:

Der er et yderligere ønske om en kort bemærkning fra hr. Jørgen Poulsen – nej, det er der ikke, han er meget tilfreds med svaret fra udenrigsministeren, og det er vi alle sammen. Tak til ministeren. Så er det hr. Frank Aaen.

Kl. 14:20

(Ordfører for forespørgerne)

Frank Aaen (EL):

Jeg vil også sige tak for debatten og den brede tilslutning, der er til, at der skal mere hjælp og mere pres på. Jeg synes også, at man kunne høre, at der er villighed til at komme med flere penge, hvis det er nødvendigt, og det må man regne med at det bliver.

Jeg er også enig i den debat, der har været om, at man skal passe på med, at når det er hvide, der udsættes for en katastrofe, er vi meget large, men når det ikke er hvide, går det lidt langsommere. Sådant ser det desværre alt for ofte ud, og det tror jeg man skal være opmærksom på.

Så er jeg kommet i den ejendommelige situation, at i den debat, vi har haft om sanktioner, er den i Folketingssalen, jeg er mest enig med, udenrigsministeren. Det er ikke så tit, det sker. Altså, jeg er fuldstændig enig i at afvise den tanke om at gå i krig mod Burma for at få nødhjælp frem, som franskmændene kom med, og som statsministeren desværre også flirtede lidt med. Det havde jo bare udløst en megakatastrofe.

Jeg hørte, at det, ministeren sagde, var, at i stedet for krig skal vi sige, at der kommer flere sanktioner. Det, jeg har arbejdet for i dag, har jo sådan set været, at vi i fællesskab skulle få vedtaget, at hvis ikke de ændrer kurs, kommer der flere sanktioner. Derfor er jeg ærgerlig over, at vi ikke kunne få den vedtagelse i enighed, men jeg er da glad for, at jeg kan høre, at alle taler om flere sanktioner, og jeg kan høre, at udenrigsministeren allerede har været fremme med det og faktisk på den måde tilslutter sig den kurs om, at det skal højere op på dagsordenen. Så kom vi også lidt længere på det område.

Jeg kan ikke befri mig for den tanke, at når franskmændene kom med den skøre idé, slog ud med armene og sagde, at nu skulle vi have the marines ind med hjælpen, var det for at lade, som om man virkelig var stor og ville gøre noget, selv om man vidste, at det var urealistisk, hvorimod det, man kunne have gjort, var at sige til Total: I meddeler lige diktatorerne i Burma, at hvis ikke de straks åbner for nødhjælpen – og det kunne man have gjort dag et – bliver der lukket for oliehanen og gassen. Det kunne franskmændene bare have gjort, og så var der sket noget. I stedet for lod man, som om man gjorde noget, og det gjorde man slet ikke.

Jeg synes, det er meget flovt, at Frankrig på den måde kan få lov til også at binde os andre,